Bolșevismul de la Moise la Lenin

Un dialog între Adolf Hitler și mine

Deitrich Eckart

PREFAȚA EDITORULUI

Următorul material a fost tradus dintr-un pamflet găsit în NSDAP Hauptarchiv. Titlul său german era Der Bolschewismus von Moses bis Lenin: Zwiegespräch zwischen Adolf Hitler und mir, și a fost publicat inițial la München în martie 1924, din notele neterminate la care lucrase Dietrich Eckart în toamna anului 1923.

Dietrich Eckart s-a născut pe 23 martie 1868, în orașul bavarez Neumarkt, situat la aproximativ treizeci de kilometri sud-est de Nürnberg, și a murit pe 26 decembrie 1923, în Berchtesgaden. A fost poet, dramaturg, jurnalist, savant și filosof, precum și un luptător dedicat cauzei național-socialiste. Printre lucrările sale mai cunoscute se numără piesa Lorenzaccio și traducerea și adaptarea pentru teatrul german a operei Peer Gynt de Ibsen. O vreme a fost redactor al publicației Völkischer Beobachter și a scris cântecul NSDAP, cu celebrele versuri „Deutschland erwache", care a devenit ulterior un sinonim NSDAP.

Cititorul interesat de mai multe detalii despre viața lui Eckart, precum și de o selecție destul de amplă din poezia sa, este îndrumat către cartea lui Alfred Rosenberg, „Dietrich Eckart: Ein Vermächtnis" (München, 1928 și următoarele).

„Der Bolschewismus" este de interes pentru americanii de astăzi din trei motive. În primul rând, este ultima operă pământească a omului care, în calitate de tovarăș intim al lui Adolf Hitler în acei primi ani critici la München, a contribuit la pregătirea fundamentelor spirituale ale național-socialismului. Eckart fusese grav bolnav în timp ce scria pamfletul, iar arestarea și încarcerarea sa temporară, ca o consecință a loviturii de stat de la München din 9 noiembrie 1923, au fost urmate la scurt timp de moartea sa.

În al doilea rând, este instructivă, deoarece este reprezentativă pentru o anumită categorie de propagandă. Eckart a fost un propagandist practic, precum și un idealist și un poet, iar Der Bolschewismus este un exemplu excelent al stilului său. Destinată cititorului cu echivalentul unei educații liceale, este concepută cu abilitate pentru a evita plictiseala și a menține interesul unui public relativ nesofisticat, realizând în același timp o investigație istorică destul de extinsă, dacă nu chiar intensivă, a chestiunii evreiești. Realizează acest lucru prin relegarea

marii majorități a dovezilor documentare la note de subsol și prin intercalarea generoasă a unor puncte semnificative din punct de vedere istoric cu fragmente picante sau amuzante.

În al treilea rând, prezintă un interes considerabil, chiar și astăzi, în sine. Deși ultimii patruzeci de ani ne-au oferit, din păcate, o experiență considerabil mai amplă în ceea ce privește activitățile evreiești-bolșevice, Eckart s-a descurcat destul de bine cu materialele de care dispunea în 1923. Deosebit de interesantă este utilizarea Vechiului Testament, ca istorie a evreilor, pentru a arunca lumină asupra activităților evreiești mai recente.

Notele lui Eckart pentru Der Bolschewismus erau încă într-o formă destul de brută și neterminată când a murit, iar acest lucru va fi evident în câteva locuri din textul care urmează. Editorul a condensat ușor materialul original în timpul traducerii sale, omițând câteva dintre porțiunile mai neregulate și lucruri precum jocuri de cuvinte intraductibile, precum și câteva secțiuni care prezintă un interes limitat pentru cititorii actuali. Editorul a adăugat note de subsol suplimentare în câteva locuri, iar acestea sunt astfel desemnate.

UN DIALOG ÎNTRE MINE ȘI ADOLF HITLER

„Da!”, a strigat el. „Am fost pe un drum greșit! Gândiți-vă cum ar gestiona un astronom o situație similară. Să presupunem că a observat cu atenție mișcarea unui anumit grup de corpuri cerești pe o perioadă lungă de timp. Examinându-și înregistrările, observă brusc ceva în neregulă: «La naiba!», spune el. «Ceva nu este în regulă aici.»”

În mod normal, aceste corpuri ar trebui să fie situate diferit unele față de altele; nu în acest fel. Deci trebuie să existe undeva o forță ascunsă care este responsabilă pentru abatere. Și, folosind observațiile sale, el efectuează calcule lungi și calculează cu precizie locația unei planete pe care niciun ochi nu a văzut-o încă, dar care este totuși acolo, așa cum tocmai a demonstrat. Dar ce face istoricul, pe de altă parte? El explică o anomalie de același tip doar în termenii oamenilor de stat proeminenți ai vremii. Nu-i trece niciodată prin minte că ar fi putut exista o forță ascunsă care a provocat o anumită întorsătură a evenimentelor. Dar era acolo, „cu toate acestea; a fost acolo de la începutul istoriei. Știți care este acea forță: evreul.”

„Da, cu siguranță”, am răspuns, „dar ca să dovedesc, ca să dovedesc! În ultimii cincizeci sau o sută de ani, din punctul meu de vedere, a fost evident; într-adevăr, mult mai în urmă, poate chiar în vremurile precreștine...”

„Dragul meu prieten”, mi-a răspuns el, „putem citi în Strabon că deja pe vremea sa, la scurt timp după nașterea lui Hristos, abia dacă se găsea un loc pe întregul pământ care să nu fie dominat de evrei; dominat, scrie el, nu doar locuit. Cu decenii mai devreme, Cicero - pe atunci un om mare și puternic, prietene! - și-a pierdut brusc curajul când, în cunoscuta sa pledoarie de

apărare de la Capitoliu, a fost obligat să sublinieze marea influență și coeziunea evreilor: «Încet, încet! Nu vreau să mă audă nimeni altcineva decât judecătorii. Evreii m-au băgat deja într-o mare încurcătură, așa cum au făcut cu mulți alți domni. Nu am nicio dorință să le mai ofer cereale pentru mori». În mod similar, influența evreilor asupra lui Augustus era atât de mare încât l-au intimidat complet pe Pontius Pilat, care, ca adjunct al împăratului roman, cu siguranță nu era un nimeni. Așa a spus: «Pentru numele lui Dumnezeu, terminați cu această sordidă afacere evreiască!»" în timp ce întindea mâna după lighean și L-a condamnat la moarte pe Hristos, pe care îl considera nevinovat (Ioan 19:12). Având în vedere aceste lucruri, prietene, fiecare copil știe - sau mai degrabă ar putea ști - cât de târziu era deja ceasul acela."

O întindere după Vechiul Testament, o scurtă răsfoire a paginilor și -- „Iată", a strigat el, „rețeta din care evreii își prepară întotdeauna supa infernală! Noi, antisemiții, suntem cu adevărat ceva special."

„Reușim să aflăm totul, cu excepția a ceea ce este cu adevărat important." Cuvânt cu cuvânt, a citit cu emfază, cu o voce aspră:

„Voi învârti pe egipteni împotriva egiptenilor; se vor lupta fiecare împotriva fratelui său și fiecare împotriva vecinului său, cetate împotriva cetății și împărăție împotriva împărăției. Duhul Egiptului va cădea în mijlocul lui și îi voi nimici planul. Vor căuta idoli, vrăjitori, duhnitori și vrăjitori." (Isaia 19:2-3)

„Da, într-adevăr", a râs el amar, „acum oamenii îi vor căuta pe Dr. Cuno, Dr. Schweyer și Dr. Heim și pe orice alți fermecători și vrăjitori ar avea. Când vor fi întrebați de ce Germania a devenit o cocină de porci, acești domni vor răspunde cu reproș: „Voi sunteți de vină. Nu mai aveți bună-mărime, nu mai aveți credință, ci doar egoism și înfumurare. Acum veți încerca să dați vina pe evrei. Așa a fost întotdeauna când ai avut nevoie de un țap ispășitor. Apoi toată lumea a sărit pe evrei și i-a persecutat fără milă. Și doar pentru că aveau bani și pentru că erau lipsiți de apărare. Este de mirare că câțiva evrei se comportă acum într-un mod reprobabil? La urma urmei, găsești o oaie neagră în fiecare grup. Ca și cum n-ar exista un număr bun de evrei decenți! Uitați-vă la evlavia lor, la simțul responsabilității familiale, la modul lor de viață sobru, la disponibilitatea lor de a face sacrificii și, mai presus de toate, la capacitatea lor de a se uni! Și voi? Unul la altul ca câinii și pisicile: nebunie pură!"

„Așa vor vorbi vrăjitorii și vrăjitorii întruna, până când într-o noapte semnul sângelui va apărea pe toate casele evreilor, iar masele înfuriate, conduse de evrei, vor ieși în roi ca să lovească din nou pe toți întâii născuți din țară, ca în Egipt" (Exodul 12:7-13, 29-30).

„Îți amintești cum a fost aici, la München, în timpul preluării comuniste?", am intervenit eu. „Casele evreilor cu siguranță nu erau marcate cu sânge, dar trebuie să fi existat un aranjament secret, pentru că dintre toți cei care au avut parte de nenorocirea unei percheziții domiciliare, niciunul nu era evreu. De fapt, unul dintre stupizii soldați roșii care mă țineau de păr mi-a

răspuns la întrebarea sarcastică explicându-mi că era interzisă percheziționarea caselor evreiești."

„Și în 1871, la Paris, apărarea evreiască a decurs, de asemenea, conform planului. Acolo, comuniștii au distrus tot ce au putut, dar numeroasele locuri și case ale Rothschildzilor au rămas complet intacte. Toate acestea ne permit să înțelegem locul din Exod conform căruia «o mulțime mixtă» a părăsit, de asemenea, Egiptul odată cu evreii."

„În Egipt, planul ticăloșilor reușește doar pe jumătate", a încheiat el. „Egiptenii au devenit stăpâni pe situație în ultimul moment și au trimis «mulțimea mixtă» la diavol, împreună cu evreii. Trebuie să fi fost o luptă disperată. Măcelul întâilor născuți dezvăluie acest lucru suficient de clar. Așa cum au făcut și cu noi, evreii își cuceriseră stratul inferior al populației – «Libertate, Egalitate, Fraternitate!» – până când într-o noapte au dat ordinul: «Jos cu burghezii! Omorâți-i, câinii!»" „Dar lucrurile nu au ieșit atât de bine pe cât se așteptaseră. Acea parte a națiunii egiptene care rămăsese patriotică a întors rolurile și i-a alungat pe Moise, Cohn și Levi din țară, urmați de locuitorii pe care îi incitaseră. În timpul acestui exod, au luat cu ei cât mai multă pradă furată, relatează Biblia cu satisfacție. De asemenea, relatează, în termeni clari, că egiptenii au fost bucuroși să scape de ei (Exodul 12:35-36; Psalmii 105:38). Cea mai bună însă a fost recompensa pe care evreii le-au dat-o complicilor lor stupizi. Deodată au început să-i numească „gloată", în timp ce înainte îi numeau „tovarăși" și se prefăceau că-i iubesc. Imaginați-vă ce fețe trebuie să fi făcut acești amăgiți în deșert când au auzit asta."

„Uciderea a șaptezeci și cinci de mii de perși, din Cartea Esterei, a avut, fără îndoială, același context bolșevist", am răspuns. „Evreii, cu siguranță, nu au realizat asta singuri."

„Nu mai mult", a confirmat el, „decât cumplita baie de sânge de peste jumătate din Imperiul Roman, care a avut loc în timpul domniei împăratului Traian. Sute de mii de nobili neevrei din Babilonia, din Cirenaica, din Egipt și din Cipru, măcelăriți ca vitele, majoritatea după cele mai abominabile torturi! Și astăzi evreii se bucură încă de asta. «Dacă diferitele centre de rebeliune ar fi cooperat», triumfă evreul Graetz, «atunci poate că ar fi putut deja să dea colosului roman lovitura fatală la vremea respectivă»."

„Evreii numesc sărbătoarea noastră de Ziua Sedanului barbară", am remarcat. „Dar ei consideră perfect întemeiat faptul că, an de an, încă, după tot acest timp enorm, își sărbătoresc în sinagogi fapta eroică cu privire la cei șaptezeci și cinci de mii de perși, la sărbătoarea Purimului."
„Totuși, niciuna dintre aceste dovezi nu pare să ne impresioneze", a spus el sec. „Ne-ar crede surzi și orbi."

„Înainte de prima ciocnire cu egiptenii, ticălosul cel mare, modestul Iosif, se pregătise destul de bine: cele șapte vaci slabe, toate grânarele pline, poporul chinuit de foame, faraonul domnitor un lacheu perfect al evreilor, iar Iosif, cu un colț de la proviziile de cereale, «conducător peste toată țara»! (Geneza 41:43). Toate lamentările egiptenilor au fost în zadar; evreul a ținut depozitul închis cu o mână de fier până când ei, în schimbul unei bucăți de pâine, au fost

obligați să dea mai întâi banii lor, apoi vitele și pământul lor și, în final, libertatea lor. Și dintr-o dată capitala a fost plină de evrei; bătrânul Iacov era acolo și «fiii lui și fiii fiilor lui cu el, fiicele lui și fiicele fiilor lui și toată sămânța lui» - toată amestecătura (Geneza 46:7). Și Iosif «a plâns mult» de bucurie. După aceea, le-a spus fraților săi: «Veți mânca grăsimea țării» și «cele mai bune lucruri din toată țara Egiptului sunt ale voastre».” (Geneza 45:18,20)

„Dar la ceva timp după moartea acestui glorios cetățean egiptean de credință evreiască, în vârstă de o sută zece ani, bătrânul faraon a murit și a fost urmat de un alt faraon, care «nu-l cunoștea pe Iosif» și, văzând mulțimea de evrei, care între timp deveniseră foarte puternici, s-a înspăimântat de moarte. Se temea ca nu cumva: «când va izbucni vreun război, ei se vor alătura și dușmanilor noștri» (Exodul 1:6-10); astfel, era mai deștept decât Wilhelm al II-lea, care spera în sprijinul lor. Evreii trebuie să muncească, a decis el. Cu toată seriozitatea, să muncească. «Nemilostivi», se văita cronicarul evreu. Nu e de mirare că suflau răzbunare. La urma urmei, pentru ce avea cineva Pöbelvolk, dacă nu pentru a face munca?”

„Egiptenii îl uitaseră deja pe dragul Iosif, care era mort și dispărut, dar nu duceau lipsă și alții pe care să-i învinovățească pentru starea de fapt, și anume proprietarii de pământuri, industriașii, burghezii. Potrivit evreilor, nimeni altcineva nu era responsabil. «Proletari din toate țările, uniți-vă!» Și masele au crezut asta și s-au întors împotriva propriului sânge de dragul «poporului ales», care le adusese toată suferința. Dar nouă ni citeau cu voce tare, în mod emoționant, la școală frumoasa poveste a lui Iosif și a fraților săi. Fără îndoială, mulți profesori «au plâns mult timp». Este suficient pentru a te aduce la disperare.”

S-a oprit și a aruncat o privire sumbră asupra Cărții Urii.

„Și așa merge, de-a lungul întregului Vechi Testament”, a început el din nou. „Într-adevăr, nu vă spun nimic nou, dar trebuie să ne aducem aminte cât mai des posibil pentru a putea nega constanta bâlbâială ipocrită. Într-adevăr, Cartea lui Iosua ar trebui să fie suficientă; un astfel de lucru despre genocid neîntrerupt, despre cruzime bestială, despre lăcomie nerușinată și viclenie cu sânge rece - Iadul întruchipat! Și totul în numele lui Iehova, de fapt, conform dorinței sale exprese! Când orașul Ierihon a căzut victimă evreilor prin trădarea desfrânatei Rahav, nici om, nici animal, nici tânăr, nici bătrân nu a rămas printre cei vii; doar desfrânata a fost cruțată. Ea și întreaga ei familie nobilă au fost răsplătite cu privilegiul de a trăi în Israel (Iosua 6:25). Și ce popoare bune erau cele care, unul după altul, au fost complet exterminate! Delitzsch, care a investigat temeinic acea perioadă, scrie, de exemplu, despre canaaniți: pe toate dealurile, sub fiecare copac umbros, aduceau adorație și respect zeului soare și zeiței salutare Aschera; și compară acest obicei frumos, poetic „cu felul pios al sătenilor noștri catolici, slujindu-L pe Cel Atotputernic în capele izolate din munți.”

„Numai Iosua”, am subliniat eu, „a fost responsabil pentru masacrul a treizeci și unu de regi, împreună cu tot poporul lor. Printre națiunile exterminate în aceste raiduri prădătoare se aflau mai multe care i se predaseră cu încredere. De fiecare dată se auzeau cuvintele sinistre: «Nimeni să nu supraviețuiască». Înclin să cred că Pöbelvolk-ul sau cel puțin descendenții lor

trebuie să fi fost încă trupele de șoc ascultătoare ale evreilor, nu pentru că munca era atât de atroce, ci pentru că copiii lui Israel i-au lăsat întotdeauna pe neamurile amăgite să-și facă treaba murdară, în special acolo unde era vorba de pericol. În plus, nu ar fi fost suficient de puternici pentru a supune popoarele cărora li se opuneau, fără entuziasmul belicos al camarazilor lor brutalizați."

„De un interes deosebit este evidenta satisfacție cu care evreii au enumerat în mod deliberat fiecare dintre regii uciși; ne amintim de profetul Isaia. Într-un loc, el delirează ca și cum ar fi posedat: «Domnul este mânios pe toate neamurile; le va da la măcel; țara lor se va preface în smoală arzătoare; va deveni un pustiu, îmbibat cu sângele lor; nu vor mai fi nobili în țară; prinții lor vor pieri» (Isaia 34). Între Isaia și Iosua au trecut sute de ani, dar în tot acest timp furia infernală a evreilor împotriva regalității neevreiești nu se schimbase deloc."

„Și în toată veșnicia nimic nu se va schimba", a continuat el, „în ceea ce privește atitudinea evreilor față de regii și conducătorii noștri. A-i distruge este păcatul lor veșnic, iar când nu pot realiza acest lucru prin forță, atunci vor folosi viclenia. Ori de câte ori avem o conducere puternică, evreii sunt obligați să-și păstreze nasul curat. Conducerea noastră poate fi cu adevărat puternică, însă, numai dacă se bazează complet pe poporul nostru; numai dacă se preocupă de bunăstarea celor mai puțin importanți dintre ei la fel de mult ca și de cea a celor mai bogați dintre ei; numai dacă, în convingerea fermă a propriei valori, interzice orice influență străină de la început; numai dacă nu este doar națională, ci este și socială, până la măduva oaselor. Indiferent ce ar spune alții, eu afirm aceasta: va veni un timp când toate națiunile de elită ale lumii vor avea o astfel de conducere; și atunci toată lumea va fi uimită să vadă că, în loc să se critice reciproc, așa cum s-a întâmplat anterior, se vor trata reciproc cu respect și considerație. Căci atunci nu va mai exista biciuire din partea lăcomiei de pământ, a mâncărimii de putere, a suspiciunilor." --sentimente care există în formă neamestecată doar la câțiva izolați și oricum nu la populația generală mai încrezătoare. Va exista un sfârșit al laudei mincinoase a unei fraternități umane fără discernământ, care ar fi posibilă, dacă ar fi posibilă, doar presupunând că l-am exclus de la început pe acel etern făcător de războaie, evreul. Dar dacă s-ar fi făcut acest lucru, nu ar fi fost nevoie să se promoveze ideea fraternității universale; diversele popoare s-ar găsi compatibile de bunăvoie.

„Spune-mi", l-am întrerupt; „strict vorbind, îl consideri pe evreu național sau internațional?"

„Niciuna", a fost răspunsul. „Cineva care se simte cu adevărat internațional are la fel de multă considerație pentru restul lumii ca și pentru propria națiune. Dacă așa-numitele noastre roiuri internaționale ar fi într-adevăr așa - în regulă. Dar mă tem că, în secret, sunt mai preocupați de atitudinea restului lumii față de ei înșiși decât de propria lor atitudine față de lume. Internaționalismul necesită, în esență, intenții bune. Dar evreului îi lipsesc fundamental și complet acestea. Nu are nici cea mai mică idee să se clasifice cu restul umanității. Scopul său este să-i domine pe ceilalți pentru a-i extorca după bunul plac. Dacă ar fi fost cu adevărat interesat de camaraderie, ar fi avut cea mai lungă și mai abundentă oportunitate pentru aceasta. Porunca lui Iehova de a nu face alianțe cu popoare străine, ci, dimpotrivă, să devoreze

una după alta, i-a mers direct la inimă (Exodul 34:12; Deuteronom 7:16). Peste tot, la început, era salutat cu cordialitate: în Egiptul antic, în Persia, în Babilonia, în Europa; copita despicată apărea peste tot. Primii cuceritori germanici l-au găsit cu o serie de drepturi arogate și..." „nu a făcut nicio mișcare pentru a-l deposeda de acestea. I se permitea să facă afaceri oriunde și oricum dorea, chiar și în comerțul cu sclavi, spre care a fost întotdeauna înclinat în mod deosebit. Ca oricine altcineva, putea ocupa funcții publice, inclusiv magistratura; iar așa-numita sa religie era protejată de stat. Așa a scris Otto Hauser, care este o sursă excelentă de informații fascinante despre evrei."

„Așa cred!" Am dat din cap. „Trebuie totuși să-l consumi cu prudență, altfel s-ar putea să nu vezi Pădurea Neagră din cauza copacilor «blonzi». În general, îl prefer pe Werner Sombart, chiar dacă prelegerile sale de la Berlin mișună de evrei."

„Acum, spune același lucru!", a strigat el. „Potrivit lui, evreii nu erau nicidecum întotdeauna cetățeni de mâna a doua. În antichitate, îi găseai chiar și cu privilegii speciale care îi absolveau de anumite îndatoriri, cum ar fi serviciul militar. Nu a fost niciodată punctul lor forte să riște un conflict armat. În Războiul de Eliberare, evreii din Deutsch-Krone, în Pomerania, au trimis o petiție regelui, cerând permisiunea de a rămâne acasă din campanie în schimbul unor bani. În această petiție, ei susțineau că zece mii de taleri ar fi mult mai utili în efortul de război decât capacitatea de luptă, sincer discutabilă, a unui evreu. Petiția a fost acceptată, nu numai din partea lor, ci și din partea evreilor din încă cinci dintre cele șapte districte prusace."

„Da, știu locul acela din Hauser", am adăugat; „este autentic. Totuși, el citează acolo și din Enciclopedia lui Mayer, o afirmație care susține calm că evreii, prin spiritul lor eroic în Războiul de Eliberare, s-au dovedit a fi cetățeni germani demni."

„Exact cum au făcut-o și în timpul Războiului Mondial", a făcut el cu ochiul expresiv. „Dacă aș avea ce căuta, aș cere să fie afișate pancarte în toate școlile, la fiecare colț de stradă și în fiecare sală publică, pe care să fie tipărită doar descrierea lui Schopenhauer despre evrei: «Mari maeștri ai minciunii»! Nu există o descriere mai bună. Și se aplică fără excepție fiecărui evreu în mod egal, fie el de rang înalt sau inferior, magnat al bursei sau rabin, botezat sau circumcis. Poporul nostru servil! Provocat de mii de ani! Și nevinovații sunt păcăliți iar și iar de această escrocherie flagrantă. Este de înțeles că devin morocănoși cu evreii, dar numai după ce aceștia din urmă le-au abuzat fără rușine de bunătatea naivă și i-au jefuit până la piele cu camăta și frauda lor. Și așa s-a întâmplat peste tot: în vechiul Imperiu Roman, în Egipt, în Asia, mai târziu în Anglia, Italia, Franța, Polonia, Olanda, Germania și chiar, așa cum scrie Sombart, «în peninsula Iberică, unde evreii au experimentat atâtea binecuvântări»!"

„Și jocul pe care îl joacă astăzi, îl practică de două mii de ani", a continuat el. „Cred că asta e suficient pentru a caracteriza natura internaționalismului evreiesc. Acum ne-a mai rămas să luăm în considerare sentimentul național al evreilor. Firește, nu pe cel al unuia pentru Germania, al celuilalt pentru Anglia și așa mai departe. Nu se mai prind mulți șoareci cu această momeală. «Trimiteți-mi o cutie plină cu pământ german, ca să pot pângări măcar simbolic țara

blestemată», a scris evreul german Börne; iar Heinrich Heine a adulmecat viitorul Germaniei dintr-un vas de toaletă. Fizicianul Einstein, pe care agenții de publicitate evreiești îl celebrează ca un al doilea Kepler, a explicat că nu va avea nimic de-a face cu naționalismul german. El considera «înșelător» obiceiul Asociației Centrale a Cetățenilor Germani de Credință Evreiască de a se preocupa doar de interesele religioase ale evreilor și nu și de comunitatea lor rasială. O pasăre rară? Nu, doar unul care credea că poporul său deține deja controlul și, prin urmare, considera că nu mai este necesar să mențină pretențiile. În Asociația Centrală însăși, masca a căzut deja. Un Dr. Brünn a recunoscut deschis acolo că evreii nu puteau avea nicio naționalitate germană…" spirit. Confundăm întotdeauna eforturile lor lipsite de principii de a se adapta tuturor și tuturor cu impulsuri ale inimii. Ori de câte ori văd un avantaj de obținut prin adoptarea unei anumite posturi, nu ezită niciodată și cu siguranță nu ar lăsa ca considerațiile etice să le stea în cale. Câți evrei galicieni au devenit mai întâi germani, apoi englezi și în final americani! Și de fiecare dată, într-o clipă. Cu o rapiditate uimitoare, își schimbă naționalitatea înainte și înapoi, și oriunde li se ating picioarele, răsună fie „Watch on the Rhine", fie „Marsellaise", fie „Yankee Doodle". Dr. Heim nu pune niciodată la îndoială faptul că Warburgii noștri, Bleichroderii noștri sau Mendelssohnii noștri sunt capabili să-și transfere patriotismul, precum și reședința de astăzi la Londra sau la New York a doua zi. „Pe nisipurile Brandenburgului, o hoardă asiatică!", a izbucnit odată Walther Rathenau despre evreii berlinezi.

A uitat să adauge că aceeași hoardă se află pe Isar, Elba, Main, Tamisa, Sena, Hudson, Neva și Volga. Și toți cu aceeași înșelăciune față de vecinii lor. Însă fermecătorii și vrăjitorii noștri fac distincția între respectabili și nu prea respectabili, între stabiliți și imigranți recent, între evrei din vest și din est și, în cel mai rău caz, ridică din umeri și mormăie: „Fiecare țară are evreii pe care îi merită". Nu înseamnă nimic pentru ei că un evreu a inventat această expresie cu un sunet frumos. Nici că, în cazul Germaniei, având în vedere calitatea evreilor pe care i-am „meritat", devine o palmă răsunătoare peste față. „Tot Israelul stă deschis în tabăra britanicilor!", a anunțat liderul sindical american Samuel Gompers în 1916. Și asta îi include și pe evreii germani, după cum știa bine americanul Ford. El a scris despre necredința așa-numiților evrei „germani" față de țara în care trăiesc, despre faptul că s-au unit cu restul evreilor din lume pentru a ruina Germania. „De ce?", batjocorește evreul. „Pentru că germanul este un ticălos vulgar, o creatură medievală înapoiată, care nu are nici cea mai vagă idee despre valoarea noastră. Și ar trebui să ajutăm o astfel de gloată? Nu, el are evreii pe care îi merită!" O astfel de aroganță este într-adevăr uimitoare de privit.

I-am amintit de Rusia. „Înainte de revoluție, evreii au condamnat-o ca pe o adevărată canalizare a josniciei, chiar dacă ei erau dăunătorii evidenți din acea canalizare; acum, aceiași evrei sunt la cârmă și, aceeași Rusie este o națiune mare."

„În anul 1870", a replicat el, „noi, germanii, am avut privilegiul de a fi un popor mare. Evreii considerau că sosise momentul să-l înlocuiască pe împăratul francez, care devenise nesigur, cu un președinte maleabil. Aceasta părea, de asemenea, o oportunitate excelentă de a instaura Comuna; astfel, «eroicul popor german». Nu e de mirare că, chiar în spatele prinților și

generalilor noștri, o haită de finanțatori evrei gesticulanți a intrat călare la Paris. Între timp, însă, ne-am cufundat din nou în haită. Presa, «acel instrument select al Antihristului», cum a numit-o Bismarck, ne-a desemnat drept «boși» și «huni».” Dar aveți răbdare! Cu cât ne apropiem mai repede de bolșevism, cu atât vom deveni din nou mai glorioși. Și într-o zi frumoasă, englezii și francezii vor fi ticăloșii. Nu ai nevoie de ochelari ca să vezi asta. „Sunt cetățean britanic, dar, în primul rând, evreu”, a strigat un evreu acum ani de zile într-un mare ziar anglo-evreiesc. Și altul: „Oricine trebuie să aleagă între îndatoririle sale de englez și cele de evreu trebuie să o aleagă pe cea de-a doua.” Și un al treilea: „Evreii care vor să fie atât englezi patrioți, cât și evrei buni sunt pur și simplu minciuni vii.” Faptul că au putut îndrăzni lucruri de acest gen atât de deschis arată cât de copleșită de evrei era Anglia deja pe atunci.”

„Fortăreața evreimii europene și-a avut originea în perioada dintre Cromwell și Edward al VII-lea”, am subliniat. „De atunci, însă, centrul activității evreiești pare să se fi transferat în America. Aceștia au avut o bază bună acolo mult timp. Sombart susține că banii evreiești au făcut posibile primele două călătorii ale lui Columb. Se spune că un evreu, Luis de Torres, a fost primul european care a pășit pe pământ american. Și, pe deasupra, evreii l-au revendicat recent pe însuși Columb ca fiind unul dintre ei.”

„Nu e surprinzător”, a râs el. „Toți cei care au jucat cumva un rol în lume, inclusiv dragul Domn, sunt evrei. Îi au chiar și pe Goethe și Schopenhauer pe listă. Și binecuvântat fie cel care crede asta. Din partea mea, îi contest pe Columb la fel de bine ca și pe Torres; călătoriile pe ocean erau mult mai periculoase atunci decât acum.”

„Potrivit lui Hauser”, am răspuns, „Columbus era arian, poate chiar de origine germană.”

„Mie îmi e totuna”, a răspuns el. „Din punctul meu de vedere, ar fi putut fi zulu, aș atribui mai degrabă fapta lui unui negru decât unui evreu.”

„În afară de asta, este clar că au ținut America la gât de ceva vreme”, am continuat. „Nicio țară, scrie Sombart, nu prezintă un caracter mai evreiesc decât Statele Unite. Am văzut deja o consecință a acestui lucru în cel de-al Doilea Război Mondial. În 1915, într-o perioadă în care adevărații americani nu se gândiseră nici măcar puțin la un război împotriva noastră și, de fapt, erau atât de dispuși față de noi încât orice indiciu al unui posibil conflict de interese ar fi putut fi rezolvat fără probleme și pe cale amiabilă, un comitet consultativ secret s-a întâlnit cu președintele Wilson cu unicul scop de a pregăti țara pentru războiul împotriva Germaniei. Și cine a fost principalul intermediar în aceste activități nefaste, care au fost declanșate cu doi ani înainte de angajarea Statelor Unite în război? Evreul necunoscut anterior, Bernard Baruch. „Credeam că războiul va veni, cu mult înainte de a veni”, a explicat el mai târziu, calm, comitetului special al Congresului, care a confirmat toate acestea. Și nimeni nu s-a ridicat și nu l-a bătut pe vicleanul ticălos până l-a făcut praf.”

„Rezoluția înaltului comandament evreiesc, luată cu mulți ani în urmă, de a declanșa Războiul Mondial, este bine autentificată”, a spus el. „La cel de-al șaselea Congres Sionist de la Basel, în

1903, președintele Max Nordau a proclamat: «Herzl știe că ne aflăm în fața unei frământări extraordinare a întregii lumi». Bunul și bătrânul Herzl! Ce idealist! Vrăjitorii și fermecătorii noștri au fost cuprinși de venerație la gândul acestui nobil patriarh. Ticălosul știa însă ce avea în minte poporul său murdar pentru noi!"

„Dar Herzl era sionist", am intervenit eu.

„Era evreu!", a spus el, lovind masa cu pumnul. „Cuvântul evreu spune totul. Nu este nevoie de nicio altă distincție! «Poporul ales al lui Dumnezeu» vrea să aibă din nou propria «țară a lui Dumnezeu». Prindeți asta: «din nou»! Poporul lui Dumnezeu și țara lui Dumnezeu, niciuna dintre ele, în realitate, neexistând vreodată! Fiecare descriere ridiculizează pentru depravarea sa acea stare generală de lucruri care a existat timp de aproximativ șase sute de ani în Palestina, până când asirienii au pus capăt ticălășiei. Poți numi asta o țară? Nu poți accepta Vechiul Testament ca autoritate în această chestiune? Mai întâi citim despre crimele și jafurile neîntrerupte ale celorlalte popoare din Palestina, care, firește, au durat mulți ani. Apoi, până la sfârșit, cu cea mai abominabilă josnicie, o stare de anarhie a urmat alteia. Culmea, înflorirea, gloria artei politice evreiești, și anume regele David, a fost un atât de ticălos încât nici măcar ticălășia fără precedent a scrisorii care îl condamna pe Urie nu i-a fost de ajuns; pe patul de moarte și-a îndemnat fiul să-l ucidă pe vechiul său camarad de război, Ioab."

„Când Cirus le-a dat evreilor permisiunea de a se întoarce în Palestina (din «captivitatea» lor babiloniană), marea majoritate a ignorat Sionul și a rămas în incomensurabil de bogata Babilonia. Complet mulțumiți acolo, și-au continuat speculațiile financiare și alte activități."

„În anul 1267", l-am informat, „în Ierusalim existau doar doi locuitori evrei. Până la izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial, numărul evreilor din toată Palestina crescuse la doar 12.000, [30] chiar dacă aceștia fuseseră liberi să se întoarcă acolo din cele mai vechi timpuri și cu siguranță nu duceau lipsă de cheltuieli de călătorie. Cele douăzeci de milioane rămase – exact câte sunt este greu de stabilit, deoarece evreii înșiși fac numărătoarea – se îngrașă cu sudoarea altora din întreaga lume. Este greu de înțeles cum poate micuța Palestină să spere să găzduiască această mulțime enormă."

„Nu este necesar", a replicat el. „Ideea este că acum este oficial. Israelul și-a amintit de sine. Lanțurile sale au fost date la o parte. Soarele unui nou stat al lui Dumnezeu răsare peste Sion. Ce faptă! În sfârșit eliberat din robie! Toată lumea este amorțită de uimire. Evreii rânjesc."

„Au emis deja o rezoluție..." Am vrut să continui.

„Da, într-adevăr", a strigat el, „dacă există undeva, aici sare pisica din sac! Rezoluția Conferinței panevreiești din 1919, de la Philadelphia!: «Evreii sunt cetățeni ai noului stat evreiesc Palestina, dar, în același timp, au drepturi depline de cetățenie în orice țară aleg să trăiască.» Trebuie să citești acel non plus ultra al aroganței de două ori, ba chiar de o sută de ori, pentru a fi sigur că nu visezi. Imaginați-vă în schimb: «Englezii sunt cetățeni ai Marii Britanii. Fiecare englez care

alege să trăiască în Germania, Franța sau Italia își păstrează toate drepturile de cetățenie engleză, dar, în același timp, are drepturile depline de cetățenie în țara în care trăiește.» Acum întrebați-vă ce țipăt de indignare ar scoate, nu noi, nici francezii, nici italienii, ci evreii înșiși, dacă poporul englez ar fi luat o astfel de rezoluție! Congresul panevreiesc, însă, și-a emis rezoluția la fel de categoric ca un ordin.

„Această adunare a cuprins reprezentanți ai tuturor evreilor din lume, inclusiv sioniști. Intențiile lor erau, pe scurt, ca evreii să rămână unde erau și ca noul Sion să aibă pur și simplu scopul, în primul rând, de a le întări coloana vertebrală politică, în al doilea rând, de a le satisface aroganța și, în ultimul rând, dar cel mai important, de a le oferi un stat în care să-și poată continua treburile murdare fără teama de a fi descoperiți."

„Cred că ne putem forma o idee destul de bună despre naționalismul evreiesc din asta."

„Bine. Deci nu sunt nici naționale, nici internaționale", am recunoscut. „Atunci ce anume?"

„În termenii conceptelor noastre obișnuite", a ridicat el din umeri, „nu poate fi definită. Este o creștere densă pe întregul pământ, uneori avansând încet, alteori sărind înainte cu salturi mari. Pretutindeni suge cu lăcomie sângele vital al planetei. Ceea ce a fost la început o abundență umflată va deveni în cele din urmă nimic altceva decât sevă uscată. Sionismul este aspectul vizibil, de suprafață. Este conectat în subteran la restul creșterii monstruoase."

„Și nicăieri nu se găsește vreo urmă de opoziție față de acest lucru."

„S-ar putea spune", am râs, „că lupii s-au împărțit în două haite. S-a convenit ca unul dintre aceștia să părăsească țara oilor pentru a merge să trăiască undeva, între ei, ca vegetarieni puri."

„Există un lucru mai presus de toate pe care trebuie să-l avem mereu în minte", a spus el, „un lucru de care trebuie să ni-l amintim mereu: «Mari maeștri ai minciunii»! Trebuie doar să uităm pentru o clipă cuvintele lui Schopenhauer pentru a începe să ne lăsăm pradă înșelăciunilor lor. Desigur, și noi mințim, dar, în primul rând, nu din obișnuință și, în al doilea rând, cu stângăcie. Orice judecător cu adevărat experimentat al naturii umane este capabil să detecteze minciuna unui arian, chiar și a unuia foarte perspicace. Însuși Sherlock Holmes, însă, ar fi derutat atunci când s-ar confrunta cu lipsa de scrupule a evreilor în înșelăciune. Un evreu este jenat doar atunci când, fără să vrea, slobozește adevărul. Dacă se întâmplă să spună în mod deliberat adevărul, o face întotdeauna cu o rezervă mentală, transformând astfel chiar și adevărul într-o minciună."

„Într-adevăr, Luther", am răspuns eu, „le-a spus evreilor: «Nu sunteți germani, ci înșelători, nu francezi, ci impostori». [31] Sinonimul lui pentru evreu era «mincinos»!"

„Asta spune despre ei oricine îi cunoaște", a replicat el, „de la faraoni până la Goethe și în vremea noastră. S-a spus în fiecare limbă moartă și vie: în greacă, latină, persană, turcă,

engleză, franceză sau orice altceva. S-ar spera că aceste condamnări universale, în întreaga lume, le-ar da farmecelor și vrăjitorilor noștri măcar puțin de gândit. Doamne ferește! Nici măcar Hristos nu a putut ajunge la ei. El a stat acolo, în mijlocul gloatei evreiești strâmbă, cu ochii sclipind, însăși imaginea disprețului, iar cuvintele sale au căzut printre ei ca niște lovituri de bici: „Voi sunteți de la tatăl vostru, diavolul, și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El a fost ucigaș de la început și n-a rămas în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Când spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este un mincinos și tatăl minciunii." (Ioan 8:44) Dar pentru farmecele și vrăjitorii noștri, aceasta nu înseamnă mai mult decât bâlbâielile de neînțeles ale unui copil.

„Se amăgesc singuri crezând că este vorba doar de o predică severă, dar bine intenționată, din partea Domnului către iubitul Său popor Israel", i-am subliniat ironia.

„Hristos", a continuat el cu o voce ridicată, „nu a fost niciodată altceva decât perfect direct și franc. Dumnezeu, să nu simtă faptul că acolo se opuneau două lumi fundamental diferite! În Palestina, după captivitatea babiloniană, exista un strat inferior de neevrei conduși de cămătari evrei, puternici prin camătă. Se poate citi acest lucru în cartea lui Neemia. Sombart spune că nu lasă absolut nimic de dorit în ceea ce privește claritatea. Punctul important este că populația reală, compusă din țărani asupriți, era de o rasă complet diferită de cea a evreilor. Treptat, evreii le-au impus religia lor. Hristos însuși a mormăit despre asta: «Vai de voi, cărturari și farisei, ipocriți! Căci cutreierați marea și pământul ca să faceți un singur prozelit...» (Matei 23:15). Pentru evrei, Galileea era țara neamurilor, a căror populație «ședea în întuneric», așa cum își imaginau ei cu obrăznicie (Matei 4:15-16). Ei au spus: Poate ieși ceva bun din Nazaret?»" și «Ești și tu din Galileea? Cercetează și vezi, căci din Galileea nu se ridică niciun prooroc» (Ioan 1:46; 7:52). Evreii erau atât de ferm convinși de strămoșii neevreiești ai lui Hristos, încât l-au numărat printre samaritenii deosebit de urați (Ioan 7:48). Trăim și învățăm! Există mult mai multe astfel de exemple."

„Cu greu s-ar putea recomanda o politică mai bună decât cea care permite fiecărui om să găsească mântuirea în felul său", am subliniat. „Presupunerea tacită a acestei politici este însă că stilul fiecărui om ar trebui să implice un sentiment decent, o credință autentică și nu doar un fariseism demn de dispreț. Această distincție ar fi trebuit să fie subliniată în mod expres cu mult timp în urmă. Nu a fost, iar religia schimbătorului de bani a beneficiat de această toleranță greșită. Hristos nu a fost atât de tolerant. Cu un bici a pus capăt afacerilor copiilor diavolului, chiar dacă spusese: «Iubiți-vă dușmanul»!"

„Da", a răspuns el, „dar trebuie să înțelegem ce a vrut să spună Hristos prin «dușman». Putem iubi un dușman onorabil și decent, chiar și unul brutal, care este sincer și direct în dușmănia sa. Și, în același timp, putem fi feriți de el. Dar Hristos nu a visat niciodată că ar trebui să iubim oameni pe care nicio dragoste nu i-ar putea descuraja de la hotărârea lor implacabilă de a ne otrăvi, trup și suflet. Într-adevăr, el însuși nu a făcut asta. Dimpotrivă, a continuat să lovească cu biciul cât de tare a putut. Iar cuvintele pe care le arunca cu indignare în fețele gloatei respirau însăși ireconciliabilitatea. Pentru mine, a acționat cu mare mândrie în fondarea

religiei sale: exista foarte puțină contradicție între predicile și faptele sale! De ce, atunci, „pioșii" nu i-au urmat niciodată exemplul? Ei cel mai puțin. Ei persecută fără milă chiar și adversarii lor decenți - de fapt, doar adversarii lor decenți. Ochii lor rămân închiși față de cea mai vicleană bandă de escroci care există. Partidul Popular Bavarez, de exemplu, știe foarte bine că apărăm fundamentele creștine ale națiunii noastre fără rezerve mentale. Ei știu, însă, și că putem face... „nicio cauză comună cu ei atâta timp cât își mențin politicile actuale. Așa că s-au îndreptat către evrei, sperând să rămână la putere cu ajutorul lor. S-au surprins singuri. La început plini de prietenie, evreii s-au întors ucigaș împotriva lor după ce au preluat controlul."

„Asta era inevitabil", am fost de acord cu el. „Din fericire, evreii nu ar fi putut să ne ofere același tip de experiență îngrozitoare, căci noi nu ne trădăm și nu ne ucidem propriul sânge pentru a ne vinde profit. În ceea ce ne privește, Partidul Popular Bavarez ar putea chiar să rămână la putere, cu condiția să curețe de gunoi din cocină și să înțeleagă corectitudinea opiniilor noastre. Nu suntem dispuși să ne sfâșiem doar pentru putere. Dar vrem germanism, vrem creștinism autentic, vrem ordine și bunăcuviință și vrem ca aceste lucruri să fie atât de ferm stabilite încât copiii și nepoții noștri să poată rămâne mulțumiți de ele."

„Ei consideră acest lucru imposibil", a spus el, „și de aceea consideră programul nostru doar fraze goale, nu mai sincere decât frazele goale cu care încearcă în mod conștient să se propună oamenilor. Dar obiectivele noastre nu sunt doar posibile, ci sunt sigure, chiar dacă nu le vom atinge mâine. Dar mai întâi trebuie făcut un început. Până acum, niciodată și nicăieri nu a existat un stat cu adevărat social. Peste tot și întotdeauna, clasa superioară s-a înclinat mult mai puternic spre principiul «ceea ce este al tău este al meu» decât spre «ceea ce este al meu este al tău». Acești înțelepți au doar ei înșiși de vină pentru faptul că stratul inferior, plin de furie, comite acum aceeași eroare. Evreul este capabil să profite de ambele grupuri. Unul dintre ele își întreține treburile, celălalt le duce la bun sfârșit. Prin urmare, ne opunem amândurora. Vom pune capăt privilegiilor nedrepte, precum și sclaviei."

„Hotărât", am răspuns. „Frontul nostru se opune atât stângii, cât și dreptei. O situație ciudată; din două direcții trebuie să respingem atacatorii care se luptă și ei între ei. Roșiii strigă la noi ca reacționari, iar pentru reacționari suntem bolșevici. Din ambele părți, evreul îndreaptă atacul asupra noastră. Stratul inferior nu-l vede încă și, prin urmare, ne urăște din pură prostie; stratul superior îl vede, dar crede că își poate servi propriile scopuri egoiste cu el și, prin urmare, ne trage pe la spate mai mult din lipsă de scrupule decât din prostie. Chiar ai nevoie de multă credință în astfel de circumstanțe pentru a-ți păstra curajul."

„Pe care le avem, slavă Domnului, în o sută de feluri", a spus el râzând, în timp ce se întindea. „Niciun cuvânt nu ne-a fost adresat mai direct inimilor decât «Nu vă temeți»! (Matei 28:10) Și se presupunea că a fost spus de un evreu? Acele creaturi ale fricii veșnice? Nebun!"

„De fiecare dată când au apărut oportunități noi și promițătoare de amestec", a subliniat el, „evreul a fost implicat imediat. A demonstrat o abilitate neobișnuită de a adulmeca ca un câine de vânătoare orice era periculos pentru el. După ce a găsit-o, își folosește toată viclenia pentru a

o ajunge la ea, a o devia, a-i schimba natura sau, cel puțin, a-i devia scopul de la scopul său. Schopenhauer l-a numit pe evreu „resturile omenirii", „o bestie", „marele maestru al minciunii". Cum răspunde evreul? El înființează o Societate Schopenhauer. La fel, Societatea Kant în opera sa, în ciuda faptului că – sau, mai degrabă, pentru că – Kant a declarat sumar poporul evreu drept o „națiune de escroci". La fel și cu Societatea Goethe. „Nu tolerăm niciun evreu printre noi", a spus Goethe. „Religia lor le permite să jefuiască neevrei", a scris el. „Această rasă vicleană are un mare principiu: atâta timp cât domnește ordinea, nu este nimic de câștigat", a continuat el. A subliniat categoric: „Mă abțin de la orice cooperare cu evreii și complicii lor. Totul este în zadar; Societatea Evreiască Goethe este încă acolo. Ar fi acolo chiar dacă el însuși ar fi interzis în mod expres astfel de ticăloșii."

„Cu exact același drept", am intervenit eu, „noi doi am putea să ne alăturăm unei Societăți Talmudice. Ce obrăznicie ar necesita asta! De neconceput."

„Nu pentru evreu", a răspuns el. „Pentru el, obrăznicia nu are nicio semnificație. El este capabil să gândească doar în termeni de avantaj sau dezavantaj, profit sau pierdere. Trebuie să-l abordăm cu un alt fel de măsură."

„Vrăjitorii și fermecătorii noștri", am replicat eu, „cad cu toții în păcăleala lor. Goethe, Kant, Schopenhauer nu par a fi decât niște guralivi pentru ei."

„Bah, Goethe!", l-a întrerupt el cu dispreț. „Nici măcar sfântul Toma de Aquino nu este în stare să ajungă la acești oameni. Marele părinte al Bisericii a descris în scrierile sale relația noastră cu evreii ca pe o călătorie pe o corabie. Evreii, îmbarcați pe aceeași navă cu creștinii, joacă un rol caracteristic: în timp ce creștinii sunt ocupați cu navigarea navei, evreii jefuiesc magazia și dau găuri în cocă. Sfântul Toma recomandă ca aceștia să fie eliberați de pradă și înlănțuiți de cârmă. Ce atrocitate! Cât de necreștini! Bieții evrei! Se pot învăța atât de multe de la ei! Cel puțin, conform doctorilor Heim și Schweyer. Și așa merge lumea mai departe, guvernată cu aceeași înțelepciune ca pe vremea faraonului lui Iosif."

„Anume, de către oamenii de stat", am completat, „care sunt atât de ocupați să conducă încât nu reușesc să observe deloc că nu ei, ci alții conduc de fapt; de către oameni precum țarul Nicolae, care s-a dedat aceleiași autoamăgiri și a primit un glonț în cap pentru asta. Încă din 1843, Disraeli ne-a dat un indiciu despre ce ar trebui să ne așteptăm acolo. «Misterioasa diplomație rusă este organizată de evrei», se lăuda el. De asemenea, «puternica revoluție care este în desfășurare în Germania se dezvoltă în întregime sub conducerea evreilor»."

„Majoritatea revoluțiilor noastre", a spus el, „fie că inițial au avut sau nu scopuri dezirabile, s-au dezvoltat sub conducerea evreiască. Revoluțiile cu predispoziție vulgară au fost, în cea mai mare parte, opera evreilor; iar cele cu tendințe mai înalte au fost curând subminate pe un curs mai întunecat de către evrei. În cazul tânărului creștinism aflat în dificultate, de exemplu, evreii, rapizi ca o străfulgerare, au început să se agațe de poalele acestuia. Să ne gândim la Paul, numit corect Schaul, care era student rabinic. Faptul că Schaul a ales mai întâi numele cu

conotație romană, Saulus, și apoi s-a redenumit Paulus dă de gândit. Mai mult, faptul că la început a persecutat comunitatea creștină aflată la început cu o ferocitate de primă clasă. Nu știu: ucigași în masă care mai târziu devin sfinți nu este o minune? Într-adevăr, evreul Weininger a presupus că și Hristos fusese inițial un criminal. Dar, Doamne, un evreu ar putea spune asta de o sută de ori și tot nu trebuie să fie adevărat în acest sens."

„Ca evreu, Pavel știa cu siguranță că dintre toate popoarele lumii, evreii, în primul rând, aveau nevoie ca sufletele lor să fie mântuite. «Nu vă duceți... la neamuri... ci mergeți mai degrabă la oile pierdute ale casei lui Israel», a cerut Hristos (Matei 10:5-6). Pavel a ignorat acest lucru. S-a dus la greci și la romani și le-a adus «creștinismul» său. Un «creștinism» cu care Imperiul Roman a devenit dezechilibrat. «Toți oamenii sunt egali! Frăție! Pacifism! Gata cu privilegiile!» Și evreul a triumfat."

„Întotdeauna mă gândesc", am tors firul mai departe, „la admirabilul domn Levine din Berliner Lokalanzeiger. Într-o zi a izbucnit brusc, ca în extaz: numai un evreu ar fi putut face asta; ar fi putut, cu obrăznicia lui Pavel, să se pună în mijlocul Capitoliului și să expună acolo o doctrină care trebuie să aducă ruina completă a Imperiului Roman! Asta a spus omul, cuvânt cu cuvânt; încă mi-o amintesc perfect."

„Cu siguranță nimerește exact", a replicat el. „Poate mai trece mult timp până când creștinismul își va reveni după Pavel. O, ce suflete credule suntem! Un evreu ucide sute de creștini; dintr-o dată observă că restul devin și mai zeloși; lumina binecunoscută i se ivește; se preface convertit, se aruncă în marea poză și iată: chiar dacă se abate în aproape toate doctrinele sale de la ceilalți apostoli, noi ascultăm cu devotament predicile sale. Învățăturile simple ale Maestrului, pe care chiar și cea mai copilărească minte le-ar putea înțelege, trebuie să ni le fi „explicat" un evreu."

„Evreul", am răspuns eu, „cu siguranță trebuie să fie tentat să spună: «De ce ești atât de prost încât lași pe toată lumea să te facă de râs?» Și există mulți fermecători și vrăjitori care, din cauza vicleniei sale extraordinare, sau «spiritualității», cum o numesc ei, îl privesc cu o admirație timidă."

„Dacă ar depinde de simple posesiuni", a răspuns el, „ar fi justificate. Cineva pe nume Goldstein s-a lăudat odată că evreii administrează proprietatea spirituală a poporului german. Păcat că nu a adăugat cum o administrează ei."

„Ei bine, să fim recunoscători că vor exista întotdeauna oameni care, de exemplu, îl vor citi pe Goethe prin ochii lui Goethe și nu prin ochelarii slipici ai lui Goldstein. Poate că nu vor fi profesori, ci poate niște vagabonzi de un fel. O rasă, oricum, care nu va dispărea și prin care Goethe-ul original va fi păstrat în siguranță. Evreii îl pot „administra" apoi în liniște pe noul Goethe. Nu li se va cere pică."

„Să presupunem, totuși", am intervenit eu cu îngrijorare, „că și «vagabonzii» îi ascultă cu credulitate și cad în capcană?"

„Este în natura «vagabondului», a râs el, „să aibă o inimă atât de plină încât nu contează cum îi este convinsă mintea; inima lui va fi întotdeauna cea care va determina rezultatul. Ei simt intuitiv ceea ce cei inteligenți, în ciuda priceperii lor, nu sunt capabili să vadă. Și păstrează acel lucru. Le poți înșela mintea, dar nici măcar ei nu au autoritate asupra spiritelor lor."

„Și, vedeți", a bătut el în masă, „numai lor li se cuvine mulțumirea că cel puțin o parte din moștenirea noastră creștină, precum și celelalte moșteniri culturale, au supraviețuit administrării evreilor. Unde sunt ei? Unde erau ei? Printre cei de sus și printre cei de jos, printre regi și soldați, printre papi și călugări cerșetori, printre învățați și analfabeți, peste tot. Dar nu printre cei bogați; dar nu printre cei deștepți; dar nu printre cei lacomi și insațiabil; dar nu printre Pöbelvolk. Aici evreul este acasă. Orice apare aici în calea bunurilor spirituale, el administrează cu naturalitate; este al lui. Așa cum totul a fost transformat în aur pentru regele Midas, fiecare cuvânt profund și plin de sens este transformat în murdărie la atingerea lui. Dar pentru ceilalți, pentru..."

„Vagabonzi ai spiritului", i-am aruncat eu.

„Totul rămâne ca odinioară", a dat el din cap. „Au existat papi cu sânge evreu. [40] De asemenea, rareori sau niciodată nu a existat o lipsă de alți demnitari de aceeași origine în Biserică. Era ceea ce reprezentau ei catolicismul? Nu, era iudaismul. Să luăm un singur lucru: vânzarea de indulgențe. Însăși esența spiritului evreiesc. Amândoi suntem catolici, dar nu îndrăznim să spunem asta? Chiar ar trebui să credem că nu a existat niciodată nimic în Biserică care să poată fi reproșat? Doar pentru că suntem catolici, o spunem. Asta nu are nicio legătură cu catolicismul. Știm că catolicismul ar fi rămas intact chiar dacă jumătate din ierarhie ar fi fost formată din evrei. O serie de oameni sinceri l-au ținut întotdeauna sus, deși adesea doar în secret, de multe ori chiar împotriva papei. Uneori au fost mulți astfel de oameni, alteori puțini." „Investigația evreului și a activităților sale ar fi trebuit să fie alfa și omega istoricilor noștri. În schimb, ei investighează mișcările intestinale ale trecutului."

„Carol cel Mare i-a favorizat pe evrei la fiecare pas. Mi se pare că masacrul său de la Verden, cei mai buni sași de origine germană, și consilierii săi evrei aveau o legătură."

„Nebunia notorie a cruciadelor a secat poporul german cu șase milioane de oameni. În cele din urmă, Hohenstaufenul, Frederic al II-lea, a reușit prin simple negocieri, fără a da vreo lovitură, să asigure Țara Sfântă pentru creștinătate. Ce a făcut curia? Plină de ură, a aruncat interdicția excomunicării asupra lui Frederic și a refuzat să recunoască tratatul său cu sultanul, neutralizând astfel marele său succes. Se pare că, pentru cei care trăgeau sforile, vărsarea de sânge incidentală a fost mai importantă decât obiectivul declarat al cruciadelor."

„În sfârșit a venit Cruciada Copiilor. Zeci de mii de copii trimiși împotriva armatei turcești victorioase, toți pentru a fi distruși. Nu-mi vine să cred că ideea acestei absurdități a provenit dintr-o minte neevreiască. Îmi amintesc mereu de uciderea copiilor din Betleem și de măcelul

întâilor născuți egipteni. Aș da orice pentru o fotografie a preotului care a predicat acea Cruciadă și a lacheilor săi."

„Giordano Bruno i-a numit pe evrei «o rasă atât de pestilențială, leproasă și periculoasă public, încât meritau să fie eradicați și distruși chiar înainte de naștere». Acest filosof genial a fost ars pe rug. Pentru erezia sa? Adversarii Bisericii năvăleau în Italia în timpul său, totuși el, cel mai imparțial dintre ei, a fost arestat."

Giordano Bruno (1550?-1600)

„Ei bine, ce zici acum?" l-am întrerupt. „În Rusia, un preot catolic după altul este torturat până la moarte de bestia evreiască; sute au fost deja lichidate; Biserica își dă ultima suflare; dar Roma nu se poate îndura să numească copilul pe numele său adevărat. De multe ori a făcut un mic început în această direcție - dar doar pentru a fi imediat înăbușită. Catolicismul vrea să vorbească; evreimea își paralizează limba."

„Roma", a răspuns el, „se va reface, dar numai dacă ne vom reface noi mai întâi. Și într-o zi se va putea spune că Biserica este din nou întreagă."

„Întrucât cei responsabili de necaz vor fi descoperiți!", am strigat. „Întrucât evreul deghizat, împreună cu ouăle lui de cuc, vor fi dat afară din comunitatea creștină! El a pus nu numai egiptenii, dar și creștinii unii împotriva altora, astfel încât că „fiecare împotriva fratelui său și fiecare împotriva aproapelui său" și el este încă în acest joc. El lucrează din exterior, construindu-și cu grijă capcanele și făcându-și simțită influența distructivă în presă. Dar lucrează și din interior, unde este și mai periculos, sub masca pastorului creștin. Confesiunile

creștine mișună de clerici evrei și pe jumătate evrei, confesiunile protestante chiar mai mult decât cea catolică. Ele se simt deja atât de sigure de victorie în bisericile protestante încât la Dresda un anumit pastor Wallfisch a avut obrăznicia să anunțe public: „Sunt evreu și voi rămâne unul; da, acum că am învățat credințele creștine, am devenit mai mult ca niciodată un adevărat israelit."Iar la Hamburg un predicator pe nume Schwalb a spus: „Mă consider un evreu autentic și m-am considerat întotdeauna așa". Acolo unde acest gen de lucru este posibil, creștinismul ar putea la fel de bine să se lase îngropat.

„Spiritul lui Luther pare să fie complet manifestat printre protestanții noștri. În ceea ce privește, dintre toate problemele, problema evreiască, fie îl reduc complet la tăcere, fie încearcă să-l tempereze. Unul dintre cei mai bine intenționați dintre teologii lor, profesorul Walther, numește atitudinea lui Luther față de evrei «atât de ofensatoare încât trebuie să stârnească nu numai o uimire confuză în rândul creștinilor, ci și o mare indignare în rândul evreilor». Acei creștini cu o uimire confuză nu s-ar fi aflat în această stare dacă nu s-ar fi lăsat mai întâi derutați de evrei. Și în ceea ce privește marea indignare a evreilor, nu suntem deloc întristați. Unde, apropo, a fost evidentă această indignare? Până acum, Israelul a fost tăcut ca un șoarece în privința asta. L-au lăudat întotdeauna pe Luther ca dușman al Romei. Heine a început un imn ceremonios de bucurie către reformator cu cuvintele: «Luther, dragă omule»."

„Avea motive întemeiate", a batjocorit el. „Toți evreii au motive întemeiate să-l celebreze pe Luther și să-i ignore antisemitismul. Fără să vrea, le-a deschis calea, și cum! Cu cât îi preamăresc mai mult autoritatea, cu atât lumea îi observă mai puțin greșeala. Faptul că mai târziu i-a blestemat ca pe o ciumă este într-adevăr amar pentru ei, dar - câți oameni sunt măcar conștienți de condamnarea sa la adresa evreilor."

„Evreul Goldmann", am intervenit, „și-a exprimat destul de clar motivul. «Luther a adus din nou Vechiul Testament la onoare.»" „În loc să dezonoreze", a fost răspunsul. „Traducerea sa în limba germană ar fi putut fi de vreun folos; așa cum este, a afectat grav puterea germană de discernământ. Doamne din ceruri, ce aureolă înconjoară acum „Biblia" lui Satan! Poezia lui Luther strălucește atât de mult încât chiar și incestul fiicelor lui Lot a primit o conotație religioasă sclipire. Porunca lui Iehova de a fi roditori și de a se înmulți trebuia să fie respectată de aceste două fecioare pioase -- cu orice preț!"

„Schopenhauer a exprimat o opinie similară", am confirmat. „El a spus că, dacă cineva vrea să înțeleagă Vechiul Testamentul trebuie citit în versiunea greacă. Acolo are un ton complet diferit, o culoare complet diferită, fără nicio prevestire a creștinismului! Comparată cu greaca, traducerea lui Luther pare „pioasă"; de asemenea, „adesea eronată, într-adevăr, uneori intenționată și transmisă pe tot parcursul pe un ton bisericesc, edificator". Luther și-a permis modificări „pe care le-am putea numi falsuri" și așa mai departe."

Nahum Goldmann (1894-1982)

„Nu Luther”, a ridicat degetul. „Rabinii care l-au ajutat cu întreaga traducere au introdus modificări și falsuri. Ebraica este o limbă dificilă. Luther a tradus un anumit cuvânt, de exemplu, prin «rudă rasială». Dar apoi a venit rabinul și a spus că cuvântul înseamnă «aproapele». Și astfel avem traducerea: «Iubește-ți aproapele ca pe tine însuți», în loc de, așa cum ar trebui să fie: «Iubește-ți ruda rasială ca pe tine însuți». O mică viclenie, dar... și-a servit scopului de a le oferi evreilor aspectul unor adevărați umanitari.”

„Da, chiar și Luther a fost înșelat de «poporul ales»”, am răspuns. „El considera Vechiul Testament ca pe o revelație divină. S-a apropiat de carte cu infatuare, convins că nu putea conține nimic altceva decât pură prețiozitate. Apoi a început să se afunde în lucrul acela josnic. După câțiva pași, a clipit din ochi, nedumerit. Era uluit. Pur și simplu nu putea fi așa! Trebuie să aibă alt înțeles! Și astfel, cu intenții perfect sincere, a citit printre rânduri ceea ce pur și simplu nu era acolo. Peste tot a reușit să vadă aluzii la Hristos, deși nimic nu putea fi mai departe de gândurile reale ale evreilor pe această temă. Mesia al lor nu este «coada de miel», l-a batjocorit Heine pe Hristos, nici un disprețuitor al existenței pământești. Dimpotrivă, Mesia al lor este un câine brutal care va cuceri pământul pentru evreii săi; el este «prințul acestei lumi».” Pagină după pagină se spune: „Veți mânca bogățiile neamurilor și vă veți lăuda cu slava lor” sau „Cere-Mă și-ți voi da neamurile de moștenire și marginile pământului de stăpânire”. Una dintre acestea este o afirmație a unui profet „inspirat divin”, cealaltă un psalm „profund spiritual” (Isaia 61:6, Psalmii 2:8).

„Credulos, Luther privea totul într-o lumină roz. Acest lucru i-a devenit mai ușor când, în mijlocul marii mlaștini, a ajuns la pasaje precum: «Nu veți avea o existență permanentă printre neamuri și tălpile picioarelor voastre nu vor găsi odihnă» și «Veți fi o urâciune printre toate popoarele». Compasiunea l-a cuprins. «Evreii», s-a gândit el, «au devenit necredincioși doctrinei lor evlavioase, dar își vor găsi din nou drumul spre ea». Nu i-a trecut niciodată prin minte că aceste predici extrem de amenințătoare serveau doar scopului de a-i ține pe evrei pe calea lor.

„Pe de altă parte, multe pasaje aparent nobile au un cu totul alt scop: anume, servesc drept acoperire protectoare. Mai târziu, el a recunoscut această tactică evreiască, dar numai în Evreii în viață, nu în Biblia lor. «Evreii vor să-și facă toate treburile ambigue, astfel încât nimic din ele nu este cu adevărat sigur», a spus el. Dacă cineva îi insistă pentru un pasaj deosebit de josnic, aceștia pot arăta cu indignare spre unul care curge de bunătate iubitoare. Heine, de exemplu, scrie o poezie absolut vulgară despre Germania; cinci minute mai târziu, laudă «draga patrie» până la cer. O chestiune de schimbare a dispoziției? O, Doamne Dumnezeule, presupun că trebuie să credem că o curvă bătrână de stradă se găsește adesea în dispoziția de a cânta «Ave Maria» sau că un tip în esență cinstit este adesea în dispoziția de a fura. Ce prostie!"

Baruch Spinoza, cel mai mare filosof evreu (1632-1677)

„Nu, ai dreptate", a spus el. „Evreul joacă adesea rolul unui binefăcător doar pentru a-și îndeplini scopurile distructive fără să fie observat. Așa a fost întotdeauna."

„Această ambiguitate", am completat, „o găsești chiar și la Spinoza. Cu greu îți poți imagina o viziune asupra lumii mai îndrăzneață, mai directă decât a sa; dar etica sa ar îngrozi un porc. «În toate lucrurile, căutați ceea ce este avantajos» este chintesența filosofiei sale morale - punctul de vedere evreiesc autentic."

„Este cea mai cumplită tragedie", a spus el cu tristețe, „că Luther poartă responsabilitatea pentru o astfel de situație cumplită – consecința unor fapte săvârșite în deplină inocență – că astăzi, toată civilizația este în pericol să se prăbușească. Cel mai mare german, cauza nebănuită a prăbușirii Germaniei; Luther, puternicul adversar al evreilor, cel care le-a deschis calea în cel mai dezastruos mod – de neînțeles, vă spun, de neînțeles. Să se întâmple prea târziu, cu doar zece sau douăzeci de ani! Să se trezească pentru prima dată la evrei cu puțin timp înainte de moartea sa, când totul fusese deja hotărât! Înainte, trup și suflet pentru trădători! Atunci evreii îi erau încă „veri și frați ai Domnului nostru", în timp ce noi, creștinii, eram doar „cumnați și străini". Frământându-și mâinile, a implorat poporul să se asocieze cu ei într-un mod „decent și

cuviincios". Pentru el, ei erau înălțați deasupra Apostolilor! Regretatul Erzberger nu ar fi putut continua mai absurd.

„Doar că nu pentru o clipă la fel de sincer", l-am oprit. „Dacă Luther ar fi fost contemporan cu Erzberger, n-ar fi trebuit să afle mai întâi care era scopul banilor evreiești pentru a-și reduce la tăcerea, ca să vadă ce se întărea în iudaism. Încă din studenție ar fi sărit imediat cu ambele picioare în lupta împotriva puietului diavolului."

„Dumnezeule", reluă el imediat, „nu-l poți învinovăți. S-au întâmplat multe în ultimii patru sute de ani. Dar trebuie ținut minte un lucru: instinctul popular era mai alert atunci decât în zilele noastre. Pe tot parcursul, neîncrederea față de evrei era destul de fermă. Luther era un om al poporului, fiul oamenilor simpli. Predilecția sa de mulți ani față de evrei este puțin înșelătoare; trebuie să se țină cont de o anumită naivitate, o lipsă de lumesc, rezultat al șederii sale în mănăstire. Aceeași regulă pare să se fi aplicat aici ca și în alte părți: prea mult studiu i-a stricat viziunea. Cu toate acestea, Luther a fost un om mare, un gigant. Cu un șoc care a străpuns amurgul, i-a văzut pe evrei așa cum abia am început să-i vedem astăzi. Dar, din păcate, prea târziu, și chiar și atunci nu acolo, unde făcuse cele mai mari pagube - în creștinism. Oh, dacă i-ar fi văzut doar acolo; dacă i-ar fi văzut doar în tinerețe! Atunci nu ar fi atacat catolicismul, ci, mai degrabă, evreii din spatele lui! În loc de o condamnare totală a Bisericii, și-ar fi lăsat întregul impuls pasional să cadă asupra adevăraților ticăloși. În schimb... „de a glorifica Vechiul Testament, l-ar fi etichetat drept arsenalul Anticristului. Și evreul - evreul ar fi stat acolo în goliciunea sa abominabilă, ca un avertisment etern. Ar fi fost obligat să iasă din Biserică, din societate, din sălile prinților, din castelele cavalerilor și din casele cetățenilor. Căci Luther avea puterea, curajul și voința copleșitoare. Nu s-ar fi ajuns niciodată la dezbinarea Bisericii sau la războiul care, în conformitate cu dorințele evreilor, a vărsat sânge arian în torenți timp de treizeci de ani lungi."

„«Și îi voi învârti pe egipteni împotriva egiptenilor; și se vor lupta fiecare împotriva fratelui său și fiecare împotriva vecinului său», a mormăit el. „Ce ură, ce ură demonică! Asta nu e omenească; ce este?"

„Asta, prietene", am glumit eu, „este «gentialitatea inimii» despre care a vorbit evreul Fritz Kahn, prin care «Israelul a devenit mama etică a omenirii». Acești indivizi sunt cu adevărat ciudați în obrăznicia lor. Kahn l-a numit pe Moise «un fenomen aproape unic în istoria popoarelor civilizate: un erou național fără arme». În același timp, ne mustră cu remarca că «în nopțile furtunoase, vaietul tulburat al văduvelor se poate auzi în jurul eroilor de bronz din piețele noastre», adică în jurul statuilor prințului Eugen, mareșalului Blucher și așa mai departe. Mă întreb ce crede el că a folosit Moise pentru a masacra întâii născuți egipteni, dacă nu arme. Gumă de mestecat, poate? Sau au fost sufocați de moarte din pură dragoste? Se pare că trebuie să credem că Pöbelvolk-ul era format în întregime din bone și doici.

„Ei bine, toți acești indivizi operează cel puțin la fel. Nici măcar nu se obosesc să nege ceva; în schimb, susțin categoric exact contrariul."

„Această tactică pare să funcționeze destul de bine cu oamenii noștri învățați”, a mârâit el. „Evreii spun ce vor; totul este evanghelie pentru învățații noștri. Nu s-ar gândi să încerce să verifice nimic; faptul că apare tipărit este suficient pentru ei. O anumită evreică a numit Talmudul „o operă grandioasă și monumentală a spiritului”, un „monument eroic al ideilor, căruia mileniile i-au dat suflarea experienței lor”. Imediat după ce întâlnește o astfel de bijuterie, profesorul german își scoate caietul - iar a doua zi studenții săi au devorat și digerat noua bucățică. Așa se întâmplă în gimnaziile noastre. Toate sunt menite, așa se spune, să nu producă decât genii; în schimb, un lacheu după altul este absolvit.”

„Câteva ore petrecute răsfoind Talmudul”, am continuat eu, „sunt suficiente pentru a înlătura orice îndoială cu privire la evrei. Este de înțeles că nu au decât laude exagerate pentru carte. Când o citesc cu atenție, propria lor natură particulară îi privește cu privirea. Și aceasta, desigur, este cea mai mare sursă de bucurie pentru ei. Astfel, în esență, fiecare evreu este talmudist, chiar dacă nu a consultat niciodată Talmudul. Nu contează când a fost scris; de fapt, nu era nevoie să fie scris deloc. Primul evreu conținea toate ingredientele sale esențiale. Liderii evrei înțeleg pe deplin acest lucru, dar o spun doar metaforic. «Talmudul este o autoritate ireproșabilă», a trâmbițat rabinul Dr. Gronemann, în fața unui tribunal din Hanovra în 1894. «Doctrinele juridice ale Talmudului au prioritate», a declarat imperios un profesor Cohen unui tribunal penal din Marburg în 1888. Și a adăugat - acum fiți atenți la asta! - că se aplica și evreilor necredincioși care, totuși, erau încă...” o parte a comunității evreiești, „din moment ce recunosc doctrinele morale ale Talmudului”. O capodoperă! Din când în când, băieții scăpă de sub control un secret real în bolboroselile lor, dar noi pur și simplu nu le acordăm atenție. „Orice este în Talmud, recunoaștem că are prioritate absolută față de întreaga lege a lui Moise”, a mărturisit la Paris în 1860 un grup de așa-ziși evrei reformați, cu acordul Alianței Israelite. Și un rabin, Dr. Rahmer, a scris în Enciclopedia lui Pierer că Schul Aruch, un fel de Talmud pentru uz casnic, a fost „adoptat de comunitatea israelită ca ghid autorizat pentru practica religioasă”. Adoptat? Ce glumeț! În curând voi „prelua” trăsăturile lui Dietrich Eckart.

„Doamne”, a spus el, „oricine nu se îmbolnăvește și nu are greață după ce face o cunoștință mai atentă cu Talmudul se poate expune într-un spectacol de circ.”

„Spectacolul local”, am remarcat, „are anumite limite în ceea ce privește gradul de anormalitate pe care îl poate manifesta. Tânărul student din Tübingen, care putea înghiți cu poftă șase broaște râioase, a fost cea mai mare atracție a sa până acum. Nimeni, însă, nu are un stomac capabil să digere măcar acest pasaj din Talmud: «Rabinul Johanan a spus că penisul rabinului Ishmael era mare cât un burduf de vin de șase kab; după alții, trei kab. Penisul rabinului Papa era mare cât unul dintre coșurile locuitorilor din Harpania». Zelul competitiv al celor trei rabini bătrâni putea doborî de pe scaun o persoană nepregătită.”

„Găsim o serie întreagă de astfel de amabilități în acest exemplu magnific de carte religioasă”, a spus el dezgustat. „Adevăratul argument decisiv, însă, este că fetele neevreice «care au mai puțin de trei ani și o zi» sunt considerate «potrivite» pentru rabini, întrucât Moise scrisese:

«Dar pe toate fetele care n-au cunoscut un bărbat prin culcare cu el, păstrați-le în viață pentru voi», adică pentru rabini.

„Cea mai abominabilă perversitate și cea mai plictisitoare învălmășeală de silabe în același timp. Ceea ce se întâmplă în mintea evreilor trebuie să fie cu adevărat înfricoșător."

„Ei", am răspuns eu, „au o opinie contrară în această privință. Altfel, imaginea lor în oglindă, Talmudul, nu ne-ar informa că «israeliții sunt mai plăcuți înaintea lui Dumnezeu decât îngerii» sau că «lumea a fost creată numai în numele israeliților» sau că «oricine lovește un evreu peste față l-a lovit pe Dumnezeu Însuși» sau că «soarele luminează pământul, iar ploaia îl face fertil doar pentru că israeliții trăiesc pe el» și multe altele de același fel de modestie."

„Mă îndoiesc cu adevărat că există vreo enciclopedie medicală care să conțină termeni potriviți pentru a descrie megalomania evreiască", a spus el. „Dar ce talent incredibil au pentru a o deghiza!"

„Cartea lor Sirah", am terminat, „urlă: «Îngrozește toate popoarele; ridică-ți mâna împotriva străinilor, ca să-ți vadă puterea. Focul mâniei trebuie să-i ardă. Zdrobește capetele prinților, care sunt dușmanii noștri!» (Sirah 36:2-12). Și Schulchan Aruch derutează: «Revarsă, Doamne, mânia Ta peste neamuri, care nu Te cunosc și peste împărățiile care nu cheamă Numele Tău. Urmărește-i cu mânie și stinge-i sub cerul lui Dumnezeu!» (Schulchan Aruch, Orach Gaijim, 480). Ei fac aceeași amenințare în ambele locuri, cu distincția că Schulchan Aruch subliniază că toți cei care nu jură pe Iehova trebuie exterminați."

„Și cu o doctrină morală atât de abominabilă pe conștiință", a început el să fiarbă, „acea minune a evreimii moderne, Moses Mendelssohn, a avut obrăznicia să afirme că «stăpânirea asupra pământului aparține de drept evreimii». Din cauza religiei lor! Ca talmudist instruit, cu siguranță se pricepea în toată această chestiune josnică – acele extrase pe care tocmai le-am citat sunt doar o mică parte – dar totuși... oh, această minciună, acest grup complet mincinos, însăși esența minciunii!"

„Tot Berlinul", am spus eu, „bâzâia de laude pentru «înțeleptul», pentru «nobilul» Moise. Dar Goethe nu s-a lăsat înșelat: «Fără cuvinte evreiești!», a fost comentariul său la adresa acestei viclenii pioase. Nimănui nu i s-a părut ciudat că inegalabilul Moise s-a filozofat într-o clipă, de la simplu tutore particular la puternic bogatul fondator al casei bancare Mendelssohn, evitând astfel printr-un ocol larg urechea acului. Acest binefăcător al omenirii a promovat cu viclenie ideea că poporul evreu constituie doar o comunitate religioasă. Astăzi, aceasta constituie încă un remediu predilect al evreilor. Un anume Dr. Ruppin a dezvăluit de ce. «Legile speciale împotriva evreilor», ne spune el chicotind și frecându-și mâinile, «au fost întotdeauna îndreptate împotriva aspectelor religioase ale evreimii, deoarece această sferă de activitate a oferit singura țintă ușor de conceput pentru legislație. Antisemitismul nu a fost niciodată cu adevărat dușman al religiei evreiești, ci a fost indiferent față de ea.»" Așadar! Acum recunoaștem că „religia" lor servește unui scop diversionist foarte util. Oricine, însă, a făcut

cunoștință cu ea a descoperit că ceea ce evreii numesc religia lor coincide exact cu caracterul lor.

„Asta spun ei înșiși", a spus el. „Și ei se laudă neîncetat că religia lor este o creație atât de măreață încât este unică în lume. Atunci aduceți Talmudul! Acesta conține religia evreiască în forma sa cea mai pură - teologie, dogmatică, morală, totul la un loc. De ce rețin cu atâta nervozitate această carte magnifică, dacă într-adevăr «mileniile i-au dat suflarea existenței sale»? Ca binefăcători înnăscuți ai omenirii, ar fi trebuit să o facă de mult accesibilă publicului larg. În schimb, încă nu a fost tradusă complet, nici măcar astăzi. Și cine naiba a citit ce există din ea? S-ar putea crede că se tem că vreo biserică medievală încă așteaptă să o ardă pentru erezie."

„Ce religie! Această bălăceală în murdărie, această ură, această răutate, această aroganță, această ipocrizie, această mângâiere, această incitare la înșelăciune și crimă - este aceasta o religie? Atunci n-a existat niciodată cineva mai religios decât însuși diavolul. Este vorba de esența evreiască, de caracterul evreiesc, punct!"

„Luther", am intervenit eu, „și-a exprimat destul de clar părerea despre asta. Ne îndeamnă să ardem sinagogile și școlile evreiești și să îngrămădim pământ peste rămășițe «ca nimeni să nu mai vadă vreodată o piatră sau un cenușă din ele». Dumnezeu ne-ar ierta pentru ceea ce am tolerat înainte prin ignoranța noastră – «Nu știam eu însumi», a scris el – dar acum, că eram conștienți de ce se întâmpla, nu îndrăzneam, cu niciun preț, să protejăm aceste clădiri «în care ei calomniază, blestemă, scuipă și batjocoresc atât pe Hristos, cât și pe noi». Cu greu puteam vorbi noi înșine mai insistent. De asemenea, el a îndemnat la distrugerea caselor lor, căci își desfășurau activitatea acolo la fel ca în școlile lor. «Unii ar putea simți», s-a plâns el, «că judecata mea este prea aspră. Este, dacă e să spunem ceva, prea blândă, căci am văzut scrierile lor».

„Se pare că inspectorii noștri școlari nu i-au văzut, nici fermecătorii sau vrăjitorii noștri."

„Mă tem că arderea sinagogilor lor ar fi fost de prea puțin folos", a ridicat el din umeri. „Chiar dacă nu ar fi existat niciodată o sinagogă, o școală evreiască, un Vechi Testament sau un Talmud, spiritul evreiesc ar fi fost tot acolo și și-ar fi avut efectul. A fost întotdeauna acolo. Fiecare evreu născut vreodată l-a întruchipat. Și acest lucru este și mai pronunțat la așa-numiții evrei iluminați. Heine se număra, cu siguranță, printre cei mai iluminați, dar avea la fel de multă aroganță nebunească ca cel mai unsuros evreu galician. Moses Mendelssohn trecea drept o adevărată minune a înțelepciunii. Totuși, iată, a considerat de fapt șocant că evreii încă nu aveau stăpânirea asupra pământului care li se cuvenea!"

„Din ani îndelungați de experiență", am subliniat, „Dostoievski a descris înfumurarea evreului rus. Multă vreme a trăit cu tot felul de condamnați, inclusiv cu mai mulți evrei, dormind pe aceleași paturi de lemn cu ei. Toată lumea îi trata pe acești evrei într-un mod prietenos, a relatat el, fără să se simtă măcar ofensat de felul lor nebun de a se ruga. Probabil că și propria

lor religie fusese odată așa, își spuneau rușii, și îi lăsau în liniște pe evrei să facă ce le plăcea. Dar, pe de altă parte, evreii îi respingeau cu aroganță pe ruși, nu voiau să mănânce cu ei și îi priveau de sus. Și unde era asta? Într-o închisoare siberiană! În toată Rusia, Dostoievski găsea această antipatie și dezgust față de evrei pentru băștinași.

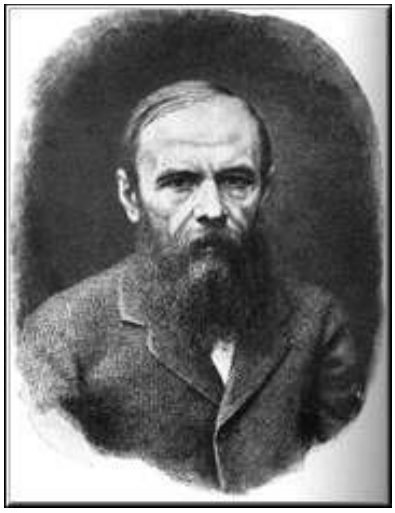

Feodor Dostoievski (1821-1881)

Nicăieri însă poporul rus nu a fost indignat de comportamentul lor, crezând cu indulgență că acesta face parte din religia evreiască."

„Da, într-adevăr, și ce religie!", spuse el disprețuitor. „Caracterul unui popor determină natura religiei sale, nu invers."

„Dostoievski", am continuat, „era însăși compasiunea, dar, asemenea lui Hristos, el se opunea evreilor. Cu presimțire, a întrebat ce s-ar întâmpla în Rusia dacă evreii ar prelua vreodată controlul acolo. Le-ar acorda băștinașilor măcar aproximativ aceleași drepturi de care se bucurau și ei? Le-ar permite, de asemenea, să se roage așa cum doresc sau nu le-ar fi pur și simplu permis să-i facă sclavi? Și mai rău, „nu i-ar jupui și jupui?" Nu i-ar extermina nici măcar, așa cum au făcut de atâtea ori cu alte popoare de-a lungul istoriei lor?"

„Ah, oare muncitorii noștri ar putea să-i împărtășească presimțirile, în special cei care speră la salvarea din partea sovieticilor!", a strigat el. „Foamete, gropi comune, sclavie, biciuri evreiești. Oricine intră în grevă este spânzurat. «Veniți încoace, toți cei obosiți și împovărați». Cum fluieră câinii! Și ce frumos sună asta, în fața cortinei! În spatele ei, însă, se ascunde răsfățata «Pöbelvolk», Armata Roșie, drojdia umanității neevreiești."

„Autoritățile estimează numărul rușilor sacrificați de la începutul dominației bolșevice la aproximativ treizeci de milioane", am răspuns. „Cei care nu au fost executați sumar au căzut în

foamete și boli. Erau cu toții burghezi? Doar un imbecil ar putea crede asta. Cine dintre noi are atunci cel mai mult de suferit? Miile care stau zilnic în picioare ore întregi la diversele lor ocupații. Capitaliștii abia dacă sunt majoritari printre ei. Dar muncitorii noștri nu și-au dat seama de asta. În dorința lor de a fi stăpâni, se lasă conduși de nas ca niște copii."

„Ebert a tunat împotriva capitalismului toată viața lui. Acum este președinte. Și? La fiecare colț de stradă, băncile răsar din pământ ca ciupercile. Acesta este cu siguranță un fapt. Toată lumea îl vede. Oricine poate întinde mâna și să-l atingă. Dar asta face pe cineva să simtă miros de șobolan? Niciodată!"

„Primul lucru pe care l-a făcut evreul Eisner după revoluție a fost să păzească băncile cu armată. Capitaliștii și-au scos ilegal hoardele enorme de bani din țară timp de luni de zile, iar el nu a ridicat un deget ca să-i oprească. Simțea că era mai important să călătorească la Congresul Socialist din Elveția și acolo să pună întreaga vină pentru războiul mondial pe seama Germaniei. Faceți penitență, a spus el, și francezii vă vor strânge cu iertare la inimile lor. Foarte probabil! Experiența a confirmat glorios acest lucru."

„Același Eisner", a dat el din cap, „care, la începutul războiului, a trimis o mulțime de telegrame celorlalți lideri social-democrați, implorându-i să rămână fideli Kaiserului. O lovitură rușinoasă pe la spate trebuie evitată cu orice preț", a spus el. Așa a mers până la Tratatul de la Brest Litovsk. Până atunci, toți evreii germani erau monarhiști inspirați. Dar apoi a venit schimbarea de situație. Maurul își făcuse datoria și zdrobise Rusia țaristă; acum trebuie să se zdrobească pe sine. Restul e tăcere. Vizibil tuturor ochilor, evreul și-a făcut și el o încercare în Germania."

„O, muncitori! Să vă lăsați înșelați în felul acesta! Lucrurile sunt diferite față de ceea ce își permit niște nevinovați să viseze. Partidul Comunist din Germania are încă mai puțin de un sfert de milion de membri; totuși deține peste cincizeci de ziare. Costul este pur și simplu incalculabil. Milioane. Cine plătește aceste sume enorme? Noi, național-socialiștii, avem mâinile ocupate doar cu menținerea singurului nostru Beobachter. Dacă am avea o înțelegere cu evreii, am avea un număr prodigios de ziare de partid într-o clipă. Există tovarăși care se îndoiesc de asta? Aș vrea să întâlnesc unul. Și, uite aici, acesta este lucrul incredibil: ei știu că evreii sunt în secret în spatele lucrurilor, dar se comportă ca și cum nu ar fi deloc așa. Este cinstit? Poate duce asta la un rezultat fericit? A te grăbi spre distrugere fără să bănuiești este un lucru, dar a o face în mod conștient și a-ți identifica cel mai sumbru dușman drept complice este cu totul altceva."

„Aș vrea să știu", am remarcat eu, „ce ar spune tovarășii dacă li s-ar demonstra alb pe negru că Junkerii sau marii industriași au o filozofie morală secretă de cea mai abominabilă specie de pe vremea «x». Furia lor ar fi de neimaginat. «Aha!», ar urla toți. «Cu astfel de principii, nu e de mirare că diavolii ne chinuie atât de mult! Imaginați-vă! Cum poate cineva să fie atât de josnic și josnic? Toată gașca lor ar trebui exterminată!» Ar continua așa, ca și cum ar fi posedați, și pe bună dreptate. Dar, pe de altă parte, când li se arată că evreii au, în cărțile lor religioase oficiale, cele mai înfiorătoare afirmații despre jefuirea și uciderea tuturor neamurilor, nu face nicio

diferență pentru ei. Fie le contestă, fie, când asta pare fără speranță, spun că majoritatea evreilor nu au mai fost atât de religioși de mult timp și nu se mai preocupă de astfel de lucruri. Nu le trece niciodată prin minte că caracterul evreiesc este sursa literaturii lor josnice."

„Dar asta", a spus el, „sunt culminanții: toate – și chiar toate – nedreptățile sociale de orice importanță din lumea de astăzi pot fi atribuite influenței subterane a evreilor. Prin urmare, muncitorii caută să elimine, cu ajutorul evreilor, acele rele pe care nimeni altul decât evreii înșiși nu le-a stabilit în mod conștient și deliberat. Ne putem imagina ce fel de ajutor vor primi." „Iată-l pe modestul Iosif!", am replicat eu. „Influența sa asupra faraonului le-a cauzat egiptenilor o suferință cumplită, din care au crezut mai târziu că se vor elibera cu ajutorul lui Moise. Trebuie să recunosc că episodului nu-i lipsește un anumit umor sumbru."

„Adevărul", a spus el, „este, într-adevăr, așa cum ai scris odată: îl poți înțelege pe evreu doar atunci când știi care este scopul său suprem. Iar acest scop este, dincolo de dominația mondială, anihilarea lumii. El trebuie să epuizeze toată omenirea, se convinge el însuși, pentru a pregăti un paradis pe pământ. S-a făcut să creadă că numai el este capabil de această mare sarcină și, având în vedere ideile sale despre paradis, acest lucru este cu siguranță așa. Dar se vede, chiar dacă numai prin mijloacele pe care le folosește, că este împins în secret spre altceva. În timp ce se preface că înalță omenirea, el chinuie oamenii până la disperare, la nebunie, la ruină. Dacă nu se ordonă o oprire, va distruge toți oamenii. Natura sa îl împinge spre acest scop, chiar dacă își dă seama vag că trebuie să se distrugă astfel pe sine. Nu există altă cale pentru el; trebuie să acționeze astfel. Această conștientizare a dependenței necondiționate a propriei sale existențe de cea a victimelor sale mi se pare a fi principala cauză a urii sale. Să fie obligat să încerce să ne anihileze cu toată puterea sa, dar în același timp..." a bănui că asta trebuie să ducă inevitabil la propria sa ruină - în aceasta constă, dacă vreți, tragedia lui Lucifer."